

ЧУДНА СЛУЧАЙНОСТЪ

Единъ день Петко отива на рѣката да лови риба съ вждица. Съда той на брѣга и спуща вждицата въ рѣката. Въ това врѣме край него минава слугата Иванъ. Той носи на глава едно панерче, въ което има голѣмъ шаранъ.

Вждицата на Петка се мръдва, и той веднага бърже я дръпва тѣй силно, че тя се прѣмѣта задъ гърба му и случайно закача шарана на Ивана. Петко прибира вждицата и зарадванъ хваща шарана, а Ивановото панерче полита къмъ земята. Петко тръгва да си отива, но Иванъ го спира и му казва:

— Петко, този шаранъ е мой. Твоята вждица го дръпна отъ панерчето ми. Дай ми го!

— Че какъ може да бжде това? — го пита Петко.

— Много просто, прѣмѣта се вждицата задъ гърба ти, закача шарана и туй то.

— Това е невъзможно.

— Какъ да е невъзможно? Не виждашъ ли, че шаранътъ е сухъ и не мърда?

— Мърда, не мърда, не зная. Азъ го уловихъ, шаранътъ е мой.

— Дай ми тука шарана, ти казвамъ!

— Не си давамъ азъ шарана!

Почва се караница, и най-послѣ работата се свърши съ това, че Петковата шапка пада въ водата.

Габрово.

Разумъ Ек. Андрейчинъ,
ученикъ отъ III отдѣление.

РИБАРЬ И ГОТВАЧЪ.

Единъ рибарь отишълъ на рѣката да лови риба. Седналъ той на високия брѣгъ и хвърлилъ вждицата въ водата. Дълго стоялъ тѣй. По едно врѣме потеглилъ вждицата, за да опита дали се е уловила риба, но вждицата не се и помръднала. „Трѣбва много голѣмъ шаранъ или сомъ да се е хваналъ, затова не мога да я изтегля. Чакай да опъна по-силно“ — си казалъ той. И като станалъ правъ, дръпналъ здраво вждицата изведнажъ. Тя се изтеглила и се прѣмѣтнала чакъ прѣзъ главата му отзадъ.

Въ това врѣме по пѣтя задъ рибаря минавалъ готвачъ съ кошъ на главата, въ който носялъ голѣмъ шаранъ, купенъ отъ рибарницата. Той усмихнато наблюдавалъ рибаря и си казалъ на ума: „Напѣвай се, приятелю! Напраздно се надѣвашъ на добъръ ловъ! Въ какви ли коренаци се е качила твоята вждица, а ти си въобразявашъ нѣкоя голѣма риба, навѣрно, като тая що е въ моя кошъ“. И приближилъ задъ рибаря.